

[Anne Grete Holmsgård]

ne, for der er ingen tvivl om, at en ændring af kostvanerne skal begynde meget tidligt i livsforløbet. Vi vænnes fra ganske små til at spise nogle bestemte ting og kunne lide nogle bestemte ting, og samtidig er der nogle andre ting, vi ikke kan lide. F.eks. er det at kunne lide sukker i høj grad et spørgsmål om vaner; som man får indarbejdet meget tidligt. Jeg tror altså, at man for at skabe andre og bedre kostvaner end dem, vi har i dag, skal starte i hvert tilfælde på folkeskoleniveau og have det som et undervisningsfag. Men hvis man skal kunne gøre det, er det jo også nødvendigt, at det indgår som en del af læreruddannelserne og ikke bare som et lille påhæng. Desuden synes jeg egentlig, det ville være rimeligt, at også mange andre offentligt ansatte fik et led, der hed ernæringspolitik, ind i deres uddannelse. Det er i høj grad anvendeligt for socialrådgivere, der i princippet skal rådgive og forebygge på bistandskontorerne – nu ved vi godt, at realiteten er en anden på grund af nogle meget pressede omstændigheder – og det er også et behov for folk, der er ansat i hospitalssektoren. Jeg mener ikke, at de skal erstatte den gruppe mennesker, som er uddannet ernæringspolitisk, de skal være et supplement til den, og jeg mener i øvrigt også, man godt kunne bruge betydelig flere af de folk, der er uddannet ernæringspolitisk, i den offentlige sektor, end man gør i dag.

Steffensen (KrF):

Dette forslag er jo en genfremsættelse, og derfor synes jeg, man i høj grad i det principielle kan henvise til, hvad man sagde ved sidste lejlighed, hvor vi behandlede forslaget her i salen. Det vil jeg også gøre.

Der er jo nogle elementer i det, som man må sige er indlysende rigtige; således er det vigtigt, at vi alle gør os nogle konstruktive tanker om, hvordan vi får ændret kostvanerne. Men det er tydeligt, at der er opstået en større kostbevidsthed igennem de senere år. Der er heller ingen tvivl om, at det har meget med forebyggelse at gøre, hvis man systematiserer denne udvikling.

Kristeligt folkeparti mener ikke, vi skal styre, hvad de enkelte personer og de enkelte familier skal spise, og hvordan de skal sammensætte deres kost – det må efter vores opfattelse være den enkelte persons og den enkelte families egen sag – men det hindrer

rigtignok ikke, at man kan være med til at styrke en positiv og rigtig udvikling. Her vil jeg blot henvise til et par af punkterne i forslaget, nemlig forskningen, som jo mange har været inde på, og det sidste punkt, oplysningsvirksomheden.

Vi er i kristeligt folkeparti enige i, at det er nødvendigt, at vi får taget fat på problemet. Vi er ikke enige i den form, det er lagt frem i her, men elementerne deri bør indgå i den videre debat om problemet.

Tove Lindbo Larsen (S):

Jeg vil gerne indlede med at konstatere, at det jo ikke har været forgæves, at socialdemokratiet har fremsat forslag til gennemførelse af en ernæringspolitik. Den offentlige debat både i aviserne og blandt befolkningen har vist, at der er en reel interesse for en ernæringspolitik. Det har øjensynlig også røkket meget ved synspunkterne blandt politikerne, og jeg synes også, det har røkket reeringen i en positiv retning.

Miljøministeren har ofte været meget positiv over for det, men har i den senere tid ligesom fået en endnu mere positiv pen frem, når han har udtalt sig i pressen om dette spørgsmål. Det ser jeg med megen sympati på. Når selv landbrugsministeren har udtrykt sig positivt, kan man godt få den tanke, om det nu er luftsteg eller vindfrikadeller, han vil omtale, eller man også mener det alvorligt fra landbrugsministerens side. Men jeg har da kunnet konstatere, at landbrugsorganisationerne har givet udtryk for, at de er positive over for gennemførelsen af en ernæringspolitik. Om det så er det samme indhold som det, vi har, må jo vise sig under de videre forhandlinger.

Undervisningsministeren har også lyttet til socialdemokratiets krav om en øget forskning på området. Den rapport, der foreligger fra en arbejdsgruppe under direktoratet for de videregående uddannelser, peger også klart på et øget behov for både koordineret og udvidet forskning og omtaler undervisningen på dette område ret udførligt. Det var med megen glæde, jeg så en pressemeddelelse fra undervisningsministeren forleden, som gav udtryk for, at regeringen nu havde besluttet sig for at tage nogle initiativer i den henseende. Der vil blive nedsat en tværvidenskabelig styringsgruppe knyttet til land-